

hand, en toen was het, alsof die man, van wien de dominee zoo mooi verteld had, voor de bedsteê stond . . . .

Eerst kwamen de bureu en die haalden de kinderen. Ook kwam de dokter. Het was geen slaapberoerte, zooals Janus had gehoopt, de asem was er uit, hoor.

„Zeker stilstand in 't bloed, dokter,” informeerden ze, en de dokter zei maar wat.

„Zou ze nog een benauwden dood gehad hebben, dokter,” informeerden ze wederom, en de dokter zei: „Ze heeft een zachten dood gehad, rustig ingeslapen.”

Janus wist er meer van.

„Het heeft haar gisteravond al verkeerd gezeten . . . . ze had ook wijzer motten zijn . . . . ik had gezegd: „Mensch, laat nou een van de meiden komen voor de oliebolleu” . . . . maar je weet net, hoe ze was . . . . werk uit haar handen geven, dêe ze niet . . . . en als ze nou maar niet naar de kerk was geweest.”

Het dorp was vol van de ouwe Trui, die gisteravond nog op haar stoeltje zat en nou al op het stroo lag . . . . dat zal ze ook niet gedacht hebben, toen ze gisteren aan het bakken was . . . . wat kan het toch gauw gedaan zijn met een mensch.

Intusschen was er blijdschap in den hemel.

— — — — —
Toen het voorjaar kwam, waren de mannetjes zeer blij, want ze hadden in jaren zoo'n vroege lente niet gehad, het was compleet warm in het zonnetje. Maar Janus zag den lenteblos op de twijgen niet, zoo keek hij naar de blaären tusschen de boomen, de bijna vergane herfstblaären. Ook kon hij niet begrijpen, dat ze het warm vonden. Hij dacht steeds aan dien laatsten avond, toen-ie gezegd had: „Mensch, ik wou, dat je maar onder zeil ging, want je houdt mijn ook wakker”. Kon-ie dat woord maar terughalen . . . .

Toen het zomer geworden was, zaten de mannetjes weer op de bank, om het laatste stukje van hun leven op te knabbelen, en het smaakte hun zoet, maar dikwijls zeiden ze: „Begrijp jij nou, waar die Janus toch blijft?”